

Egy motoros igaz története a hajlott hátú erdélyi nénivel 2007. október 5-én

"Túrázásaink során a székelyderzsi Erődtemplom falánál induláshoz készülődtünk, amikor megállt mellettünk egy fekete ruhás, fejkendős, hajlott hátú néni. Egészséget kívánt, majd megkérdezte honnan jöttünk. Amikor válaszoltunk, ezt kérdezte:

És Magyarország tényleg olyan szép, amilyenek mondják?
Nem várta meg a választ, hanem hiba nélkül elmondta ezt:

"Járjatok be minden földet,
Melyet Isten megteremtett,
S nem akadtok bizonyára
A magyar nemzet párjára.
Vajon mit kell véle tenni:
Szálni kell-e vagy megvetni?
Ha a föld isten kalapja,
Hazánk a bokréta rajta!

Oly szép ország, oly virító,
Szemet-lelket andalító,
És oly gazdag!... aranysárgán
Ringatózik rónaságán
A kalászkok óceánja;
S hegyeiben mennyi bánya!
És ezekben annyi kincs van, (itt hozzátette: "mert akkor még az övök volt")
Mennyit nem látsz álmaidban.

S ilyen áldások dacára (itt: "innen nem kellene tovább mondanom, mert olyan szomorú")
Ez a nemzet mégis árva,
Mégis rongyos, mégis éhes,
Közel áll az elveszéshez.
S szellemének országában
Hány rejtett gyöngy és gyémánt van!
S mindezek maradnak ott lenn.

Vagy ha éppen a véletlen
Föltalálja hozni őket,
Porban, sárban érnek véget,
Vagy az ínség zivatarja
Őket messze elsodorja,
Messze tőlünk a világba,
Idegen nép kincstárába,
És ha ott ragyogni látjuk,
Szánk-szemünket rájuk tátjuk,
S áldicsőséggel lakunk jól,
Hogy ez innen van honunkból.
Ez hát nemes büszkeségünk,
Melyről annyiszor mesélünk?
Azzal dicsekedni váltig,

Ami szégyenünkre válik!...
Csak a magyar büszkeséget,
Csak ezt ne emlegessétek!

Ezer éve, hogy e nemzet
Itt magának hazát szerzett,
És ha jőne most halála,
A jövő mit találna,
Mi neki arról beszélne,
Hogy itt hajdan magyar éle?

S a világtörténet könyve?
Ott sem lennének följegyezve!
És ha lennének, jaj minékünk,
Ezt olvasnák csak felőlünk:
"Élt egy nép a Tisza táján,
Századokig, lomhán, gyáván."
Óh hazám, mikor fogsz ismét
Tenni egy sugárt, egy kis fényt
Megrozsdásodott nevedre?
Mikor ébredsz önézetre?"

(Petőfi Sándor: A Magyar Nemzet)

Majd folytatta:
- "Mondják, miért írt ez a Petőfi ilyeneket?"

Azután elmondta, hogy 88 éves az idén. És hogy fogadjunk el tőle valamit.
A szatyrában volt pár tojás és négy, azaz négy szelet kalács. Ebből kettőt
nekünk adott, hogy osszuk el. Egészséget kívánt, és elcsoszogott.

Egy bűdös kukkot nem tudunk szólni!!!
Én pedig leültem a székelyderzsi Erődtemplom falához és olyat tettem,
ami rohadtul nem illik bele egy 40 körüli, erősen borostás túramotoros
imidzsébe.
És arra gondoltam, hogy az itthoni, magukat bal és jobboldali
politikusként nevező, gátlástalan gazemberek, akik fröcsögő nyállal próbálják
fekete-fehérré mosni az agyunkat, akik megosztanak, nem összekötnek, akik
személyes érdekharcukkal több kárt okoznak ennek az országnak, mint eddig
bárki. Csak egyetlen egyszer jönnének el ide, és hallgatnák meg, ahogy
egy 88 éves, görbe hátú öregasszony **ŐSZINTÉN** Petőfit szaval a boltból
hazafelé, és négy szelet kalácsból kettőt odaad vadidegen embereknek.
Talán elszégyellnék magukat, pont úgy, ahogy akkor, ott, én.
Talán elgondolkoznának azon, hogy vajon ki és miért tette őket oda, ahol
vannak, és hogy mi dolguk a világban.
Döbbenet, igaz? Most összeszorult a te torkod is? Az enyém is!

(Egy szelíd motoros küldte ezt a levelet)